

ת"פ 12097/05/14 - מדינת ישראל נגד מחמד דאוהדיה, חליל נגאר

בית משפט השלום בבאר שבע

05 נובמבר 2014

ת"פ 12097-05-14 מדינת ישראל נ' דאוהדיה(עציר) ואח'

12088-05-14

בפני כב' השופט דניאל בן טולילה

המאשימה
מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד שימן

נגד
הנאשמים

1. מחמד דאוהדיה (עציר)
ע"י ב"כ עו"ד יוסף נסאסרה
2. חליל נגאר (עציר)
ע"י ב"כ עו"ד מסלם אריאתה

[פרוטוקול הושמט]

גזר דין בעניינו של הנאשם 2

הנאשם 2 הורשע עפ"י הודאתו בעבירות של שהייה בלתי חוקית, סיוע להתפרצות לרכב וסיוע לניסיון גניבת רכב. עפ"י המתואר בכתב האישום המתוקן בין התאריך 24.04.14 שעה 22:00 לבין התאריך 25.04.14 שעה 20:00 התפרץ נאשם 1 לרכב מסוג רנו מספר רישוי 23-587-29 שחנה ליד מוסך הנגב בערד. הנאשם 1 פתח את דלת הרכב אשר הייתה סגורה ונכנס לתוכו לבצע גניבה בעוד הנאשם 2 מסייע לו בכך שמאבטח אותו. עוד מתואר כי נאשם 1 ניסה לגנוב את הרכב בכך שפירק את חובק ההגה, חשף חוטים של מתג ההתנעה וניסה להניע את הרכב כאשר הנאשם 2 דוחף את הרכב מאחור ואילו נאשם 1 יושב בתוך הרכב. השניים הזיזו את הרכב כ-40 מטר אך לא הצליחו להניעו ועל כן עזבו את המקום. את המעשים המתוארים לעיל ביצעו הנאשם בהיותם תושבי הרשות הפלסטינאית מבלי שהיה בידיהם אישור כניסה או שהייה כדין.

במסגרת ההסדר אליו הגיעו הצדדים לא הייתה הסכמה עונשית וכל צד טען באופן חופשי.

ב"כ המאשימה בטיעונו לעונש ציין כי אפילו חלקו העובדתי של נאשם 1 גדול יותר, הרי שאין לומר שחלקו של נאשם 2 בביצוע המעשים זניח. הלכה למעשה אליבא דידו יש להתייחס אל שני הנאשמים באופן שווה באשר כל אחד מהם ביצע את המוטל עליו לצורך קידום המזימה הפלילית. יש במעשיו הנאשם כדי לפגוע ברכושו של הציבור ובטחונו. מדובר בנאשם אשר בשונה משהיה בלתי חוקיים הנכנסים לישראל לצרכי פרנסה בחר לפגוע ברכושו של הציבור ומכאן יש להחמיר עמו. מתחם העונש ההולם בנסיבות אלו אליבא ב"כ המאשימה נע בין 10 ל-30 חודשים מאסר בפועל.

ב"כ הנאשם מנגד סבור כי חומר הראיות כפי שמוצא ביטוי גם בעובדות כתב האישום המתוקן וכן במזכרו של השוטר, דודו לוגסי, שהוגש כס/1 מלמד שהנאשם 1 הוא הדומיננטי, היוזם והמוביל בעוד הנאשם 2 פועל על סמך הוראותיו ותחת מרותו. הואיל והנאשם נותן את הדין אך בשל כך שלעבירת השב"ח נלוותה עבירת רכוש והואיל ועל עבירת שב"ח יחידה אין מעמידים לדין הרי שבמובנים מסוימים אין מקום להענישו על עבירת השב"ח. חלקו הפיזי של הנאשם 2 בביצוע המעשים מינורי וככל שהדבר נוגע להתפרצות לרכב זה עמד בצד וכך הם פני הדברים ביחס לניסיון גניבת הרכב שעה שחלקו של הנאשם התבטא אך בדחיפת הרכב מאחור. מדובר בנאשם צעיר ללא עבר פלילי. הנאשם הודה, הביע חרטה ובנסיבות אלו ניתן להסתפק בתקופת המעצר בה הוא שהה עד כה. הנאשם מצדו ציין כי כניסתו לישראל הייתה בשל צרכי פרנסה ומצבו הכלכלי שלו ושל משפחתו התדרדר אף יותר נוכח תאונה שאירעה לאחיו. כל העת מגיעים לדרוש את החוב מבני משפחתו ורק הוא יכול לפרנס אותם.

דין והכרעה

עבירות רכוש הקשורות בכלי רכב, בדגש על עבירות של גניבת רכב, הינן עבירות חמורות, אשר תקופה ארוכה הינן בבחינת מכת מדינה, שפגיעתה בציבור, ברכושו ובתחושת הביטחון האישי והכלכלית שלו קשה. בנוגע לעבירות אלו, הן המחוקק והן בית המשפט אמרו את דברם וקראו כי על בתי המשפט לתרום את תרומתם למיגור תופעה זו.

אודות עבירות אלו נאמר:

"מעשים שנועדו לפגוע ברכוש ולשלול רכוש פוגעים בסדרי החברה, פוגעים גם בזכויותיהם היסודיות של יחידה ובנסיבות מסוימות יש בהם כדי לסכן את ביטחונה של החברה..." [בש"פ 5431/98 רוסלן פרנקל נ' מדינת ישראל (פורסם במאגרים)]

בכל שנה נגנבים אלפי כלי רכב בישראל והנזק שנגרם לציבור כתוצאה מכך, הוא עצום ומשליך במישרין על תחושת ביטחון האישי של הציבור, ועל ביטחונו האישי.

כאמור, בית המשפט העליון עמד על כך שהמדובר במכת מדינה בשורה ארוכה של פסקי דין ובהם בין היתר צוין כי :

"למרבה הצער, תופעת גניבות הרכב טרם נעקרה משורש, ומכת המדינה שאליה נדרש בית משפט זה לפני בדיוק עשור (פסק הדין בע"פ 5724/95 ניתן ב-12.5.96), כמעט שהפכה לעשר מכות; היא ממשיכה לנגוס ברכושם של רבים, ופגיעתה רעה כלכלית ואנושית. המעט שבידי בית משפט זה לעשות הוא לחזק את ידיהם של בתי המשפט הדיוניים בראייה מחמירה של העבירות הכרוכות בכך". (ע"פ 11194/05 - עטיה אבו סבית ואח' נ' מדינת ישראל . תק-על 2006(2), 2643)

מדיניות הענישה בעבירות אלו נעה בין מספר חודשים מאסר בפועל ועד תקופות מאסר ממושכות המגיעות לכדי שנתיים ויותר מאסר בפועל. אשר לעבירות השב"ח, על דרך הכלל נגזרים העונשים בין חודש ועד שלושה חודשים מאסר בפועל.

בעניינינו, למעט עבירת השב"ח, המדובר בסיוע לניסיון התפרצות וסיוע לגניבת רכב היינו העונש המקסימלי שניתן לגזור

על הנאשם הינו מחצית מן העונש שניתן לגזור עליו בגין העבירה המושלמת.

בבחינת נסיבות ביצוע העבירה ומידת הפגיעה של הנאשם בערכים המוגנים הרי שמדובר בפגיעה משמעותית. לנאשם מיוחסת עבירה של סיוע על ידי אבטחת ההתפרצות לרכב וע"י דחיפתו. גם אם מעשיו של הנאשם לא הגיעו לכדי ביצוע בצוותא וזאת בשים לב להלכות הנוגעות כפי שנקבעו, בין היתר, בע"פ 2247-10 שלום ימין, דנ"פ 1294/96 בעניין משולם וכן ע"פ 2103-07 (והדבר אינו נקי מספקות), הרי שמדובר בסיוע משמעותי שיש בו להקל באופן רב על קידום העלילה הפלילית.

ב"כ הנאשם ביקש לאבחן את חלקו של הנאשם שבפני אל מול נאשם 1, אולם, אבחנה זו מתעלמת מכך שמלכתחילה בכתב האישום המתוקן ישנה אבחנה בין שני הנאשמים כאשר בעוד שלנאשם 1 מיוחסת עבירת התפרצות וניסיון גניבת רכב לנאשם שבפני מיוחס סיוע לאותן עבירות.

אשר להתפרצות לרכב גם אם חלקו העובדתי של הנאשם 1 לכאורה גדול יותר וגם אם הוא זה שלכאורה נהג באופן המאפיין עברייני רכוש אין להקל בתפקידו של הנאשם 2 ובחשיבות מעשיו שכן אבטחת האירוע יש בה כדי לאפשר את גניבת הרכב ולהקשות על תפיסתם של הנאשמים היה ויכרה למקום עובר אורח. הדברים מקבלים משנה תוקף ביחס לסיוע הנוגע לניסיון גניבת הרכב: בעוד הנאשם 1 מצוי בתוך הרכב ומכוונו הנאשם 2 הוא זה שבפועל דוחף את הרכב על מנת להרחיקו ממקום גניבתו ולנסות להתניעו. ודוק, אין בכוונת בית המשפט לגזור בדלת האחורית את עונשו של הנאשם כמבצע בצוותא שעה שכתב האישום מדבר על סיוע אלא תכלית הדברים נועדה להבהיר כי בגדרי עבירת הסיוע הרי שזה מצוי ברף הגבוה.

הרכב אמנם לא נגנב אך נגרם לו נזק. העובדה שהרכב לא נגנב אינה נעוצה בחרטה של הנאשם ושותפו אלא בעובדה שחרף ניסיונו של נאשם 1 לעקוף את מערכות ההתנעה של הרכב וחרף ניסיון דחיפתו מן המקום אלו לא צלחו במשימתם. כך גם כידוע אירועים שכאלה לא אחת מתדרדרים לכדי אלימות של ממש היה ובעל הרכב נתקל בנאשמים, והיו דברים מעולם.

בשונה מעניינם של שוהים בלתי חוקיים אחרים אין לומר כי מטרת כניסתו של הנאשם, חרף דבריו בטיעונים לעונש היתה לצרכי פרנסה. הנאשם ביקש לצבור הון בדרך קלה על חשבון רכושו של הזולת. השילוב של ביצוע עבירות רכוש ע"י שוהה בלתי חוקית יוצר "סינרגיזם פלילי" שכן היותו של הנאשם שוהה בלתי חוקי מקשה על גילוי ובהמשכם של דברים על העמדתו לדין. כך למשל במקרים רבים מתגלות ראיות פורנזיות שיש בהם לקשור שוהה בלתי חוקי לבצוע עבירת רכוש אולם לא ניתן להעמידו לדין שכן זה מצוי בשטחים על כל המשתמע מכך. במצב דברים זה הפירוק מלאכותי כפי שביקש ב"כ הנאשם לעשות לעבירת שב"ח בנפרד ולעבירת רכוש בנפרד לא רק שאינו מתאים אלא לא ראוי לעשותו.

מכל המקובץ לעיל, הנני לקבוע כי מתחם העונש ההולם בעניינו של הנאשם נע בין 7 ל-15 חודשים מאסר בפועל.

בקביעת עונשו של הנאשם בגדרי המתחם ולקולא, בית משפט נותן דעתו להודאתו של הנאשם והחיסכון בזמן שיפוטי.

,המדובר בנאשם צעיר בגיל שאין לחובתו הרשעות קודמות. הנאשם הינו תושב השטחים ללא מעטפת תומכת ועל כן מעצרו ומאסרו קשה עליו אף יותר מאשר על דרך הכלל.

מנגד, ולחומרה יש ליתן ביטוי מה להרתעת הרבים והרתעת היחיד נוכח נפיצותן של העבירות בהן הורשע הנאשם, הקלות היחסית בביצוען, והקושי בגילויים והעמדתם לדין של העבריינים.

מכל המקובץ לעיל, הנני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 8 חודשים מאסר בפועל שימנו מיום מעצרו, 02.05.14.

ב. 6 חודשים מאסר על תנאי למשך שנים מיום שחרורו שלא יעבור עבירות לפי חוק הכניסה לישראל או עבירות רכוש מסוג עוון.

ג. 12 חודשים מאסר על תנאי למשך שנים מיום שחרורו שלא יעבור עבירות רכוש מסוג פשע.

זכות ערעור תוך 45 יום לבית המשפט המחוזי.

**ניתנה והודעה היום י"ב חשוון
תשע"ה, 05/11/2014 במעמד
הנוכחים.
דניאל בן טולילה, שופט**

הוקלד ע"י חיה דמרי